

A házasság szentsége

Útmutató a szöveg feldolgozásához

- Egy-egy bekezdést/részt felváltva hangosan felolvasunk.
- Összefoglaljuk az általunk felolvasott részt a saját szavainkkal.
- A teljes szövegben csendben megjelöljük, hogy mi az, ami megérintett.
- Felolvassuk azokat a szavakat/mondatrészeket/mondatokat, amelyeket megjelöltünk.
- Elmondjuk egymásnak, hogy mit mondanak számomra ezek a részek, illetve az egész szöveg.
- Feltesszük magunknak a kérdést: mire indít ez engem/minket?, mit tehetnénk?, milyen elhatározást tehetnénk?

A házasság szentsége

Az ember hiánylány, nem elég önmagának. A szerelem nemcsak a társunk, hanem a végtelen utáni vágyakozás is, melyet Isten azért helyezett belénk, hogy elvezessen magához! Minden igazi szerelemben ott van az a vágy, hogy örökké tartson, hogy a szeretetköteléket semmi ne téphesse szét, kitarthaton nehéz időkben is, és mindig megújuljon. E véglegesség forrása Isten örök szeretete. Az elismerés utáni vágy és az Isten utáni vágy okozta éhség egyedül csak Istenben elégülhet ki. A boldogság utáni vágy nem más, mint az Isten utáni vágy. Lelkünk Istenre éhez. A teremtő Isten azért alkotta az embert kétneműnek, és feszítette a férfi és a nő közé a vonzódás mágneses mezőjét, hogy átélhessük, mennyire szeret minket.

„Isten személyes érdeklődése irántunk mindenekelőtt két tulajdonsággal bír: végtelenül gyengéd és végtelenül figyelmes.” (Kentenich atya) Ezt a két tulajdonságot vagyunk hivatottak egymás felé közvetíteni a magunk véges és hiányos módján.

A házasságunk iskolája egyben a hitünk iskolája is. Nemcsak a vonzódást, kiegészülést élhetjük át egymás mellett, hanem megtanulhatunk igazán szeretni is, ami az irgalmat és a nagylelkűséget is magában foglalja. Megtanulhatjuk azt is, hogy a szeretet fájhat. Azon a területen, ahol Isten vezet minket, ott Krisztushoz hasonlóvá is tesz minket. Hagyja, hogy részesedjünk Krisztus keresztségében is. Vizsgáljuk felül, hogy részesedünk-e a házasságukban Krisztus keresztségében? Ha igen, akkor az a Szűzanya keze, aki nevel minket. Elvezet minket a Golgotára, mert ő is ott volt. Az ő szenvedése sok ember számára áldássá vált. Jézus őt az emberek anyjává tette. A házasságukban, a családjukban ott van a keresztség, és látjuk mögötte az Atyát, aki Krisztushoz hasonlóvá akar tenni minket. És létezik a Krisztus feltámadásában való részesedés is, a húsvéti öröm is. Mind a kettő jelen van a személyes életünkben és kettőnk közös életében is. A házasság szentsége, ami azt jelenti, hogy Krisztus él közöttünk. (Tilman atya)

A házasság szentsége a Szentháromság ikonja. Ez a nagy titok: három személy és egy Isten. A három személy különlegessége az egymás iránti kölcsönös nyitottságban jut kifejezésre. Az Atya elgondolja önmagát, és ez a Fiú. Az Atya és a Fiú átölelik egymást örök szeretetben, és ez a Szentlélek. Látjuk, hogyan áll előttünk a Szentháromság? Mint akinek lényege az, hogy közösség. Ha a Szentháromság képmásaivá szeretnénk válni, akkor nem lehetünk csupán önmagunkba zárt személyiségek, hanem nyitottnak és befogadónak is kell lennünk a “te és a mi” számára. A házastársak a hitvesi aktusban Isten tökéletes képmásai. Ezért van az, hogy a házastársi szeretetnél nincs tökéletesebb emberi szeretet. Ez olyan szeretet, amelyben a társak testi és lelki kettős egysége a lehető legtökéletesebben valósul meg. Nem létezik tehát (más) emberi szeretet, amiben ilyen mély kettős egység jelenik meg, mint a házastársi szeretet. Mi ennek a magyarázata? Ez a kapcsolat testi és lelki kettős egységet feltételez és foglal magába. Ezért mondhatjuk: nincs (más) földi szeretet, ami ennyire hasonlatos lenne a Szentháromság belső szeretet-életéhez, mint a házastársi szeretet. *(Kentenich atya)*

A házasság testi kapcsolatának intim megnyilvánulásai is a Szentháromság Istennel való találkozásra nyitják meg az egymást önátadással és befogadással megajándékozó házaspárt. Kapcsolatunk testi vonatkozása is élethosszig tartó erőforrása és kifejezése az összetartozásunknak. A házasságunk testi dimenziója kifejezheti és jelezheti is, hogy mennyire élő a házasságunk szentsége.

Senki sem ismer minket olyan jól, mint a házastársunk, és senki sem tud minket olyan hathatósan támogatni a lelki életünkben, mint a házastársunk. Minden, amit mások tehetnek értünk, csak töredéke annak, amit a házastársunk tehet értünk. Ezért egy házasembernek egy egészséges házasságban az elsődleges „lelki vezetője” a házastársa. *(Tilmann atya)*

Amikor mint házastársak beszélgetünk egymással, Krisztus a házasság szentségében közöttünk van. Amikor mélyítjük az egységet magunk között, akkor növekszik az egységünk Krisztussal, az Úrral, aki a közösségünkben jelen van, sőt, szinte ott lakik. Tehát amikor figyelünk a társunkra, hallgatunk rá, magunkévá tesszük a gondolatait, kérdéseit és vágyait, és ezáltal mélyítjük az egységet magunk között, akkor Krisztussal is összekapcsolódunk.

Nézzünk egymásra is a mindennapokban, és vegyük észre egymást, lássuk nagynak a társunkat! „A szeretet esztétikai élménye fejeződik ki abban a tekintetben, amely a másikat önmagáért nézi akkor is, ha öreg, beteg vagy az érzékeinknek nem vonzó. Az értékelő tekintetnek rendkívüli jelentősége van, és a mellőzése kárt okoz. Mi mindent megtesznek a házastársak és a gyermekek, csak azért, hogy észrevegyék és számoljanak velük! ‘A társam már rám sem néz, úgy látszik, láthatatlan vagyok a számára!’ Sok seb és válság abból fakad, hogy elmulasztottuk egymás szemlélését. (...) A szeretet megnyitja a szemet, és mindenben túl meglátja, mit ér egy emberi lény.” *(Ferenc pápa: Amoris Laetitia)*